

foreliggende Endringsforslag eller ikke, thi Theatereffekten vilde, meente han, nok skaffe sig Penge, om Forslaget end blev antaget, idet man jo nu engang forud havde givet den Absolution, syntes jeg, han sagde, for Alt, hvad det brugte. Det er jo ganske vist, at dersom Thinget virkelig vilde tiltræde den Sætning, at Theatret kunde bruge saamange Penge, det vilde, dersom der engang for alle var givet det Absolution i saa Henseende, og dersom den ærede Rigsdagsmand ogsaa var villig til at stemme for at betale Alt, hvad der blev brugt Mere, end der blev bevilget, saa var det den oversflødigste Ting af Verden at gaae ind paa noget yderligere Tilskud, men dette er jo saa fjærrt fra hvad der foreligger, at det er ubegribeligt, at den ærede Rigsdagsmand atter vil komme tilbage dertil, da det jo er klart, at Situationen ganske er den samme som den var, da jeg forrige Gang oplyste ham i saa Henseende. Der kan naturligvis her, som i alle lignende Forhold, fremkomme Tilfælde, som Ingen har kunnet beregne, hvorved de calculerede Indtægter udeblive eller synke saa dybt, at det er umuligt at komme igjennem med det budgetterede Beløb, og det er da ikke alene en Ret, men en ligefrem Pligt for den vedkommende Minister at skaffe Penge tilveie. Han maa i den Henseende stole paa den „Absolution“, som den ærede Rigsdagsmand omtalte, fordi han maa gaae ud fra, at Rigsdagen handler efter almindelig fornuftige Begreber, og at den, naar den kommer til Erkjendelse af, at det, der er skeet, ikke kunde afværges, og at det, der er foretaget, har været til den Stiftelses Lære, som er betroet Ministeriet, maa give ham, enten Absolutionen alene, hvis han ikke trænger til Penge men kan faae dem paa anden Maade, eller, hvad der uægtelig er det Væsentligste, de Beløb, der ere gaaede med. Det er det, der er og maa blive det ganske naturlige Forhold, og det er ogsaa det Forhold, der tidligere har fundet Sted med Hensyn til Theatret; men ved den nye Stilling, hvori Theatret er kommen, er der opstaaet den Forskjel, at det nu selv saavidt gjortligt henvises til at bøde paa slige Tilfælde. Det vil naturligvis blive optaget i Regnskabet, at der er en saadan Under-

balance, men deraf er det ikke en ligefrem Følge, at man, saaledes som tidligere, kan sige: Vi have en Underbalance, vi maae have den dækket; nu føres Underbalancen over paa næste Aar, og man maa da ved fordoblede Anstrengelser og under forbedrede Conjuncturer søge at faae den dækket. Det er den virkelige Stilling, og deri ligger ikke det Allermindste, der kan begrunde en saadan Maade at omtale Sagen paa, som den den ærede Rigsdagsmand benyttede, hvorfor de, der ville følge ham i at nægte Tilskuddet, under den Forestilling, at det er ganske ligegyldigt, om man gjør det eller ei, ville ledes fuldstændigt paa Vildspor. Jeg haaber derfor ikke, at man vil følge denne Veiledning. — Den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. N. Hansen), som jo ellers ved flere Leiligheder har viist, at han satte Pris paa Theatret og ønskede at støtte det, omtalte, at han nu var kommen ind i en slem og vanskelig Situation, idet han nu troede at see, at Theatret fuldstændig havde stiftet Natur og Væsen, derved at det optraadte med Laugs- og Oiddermands forfølgelser o. s. v. Disse Ord eller andre maaskee, der vare endnu stærkere, udtrykte med forskjellige Tilfætninger, som at „nedværdige“ sig, at „neblade“ sig o. s. fr., henpegede jo saa tilstrækkeligt paa, hvad den ærede Rigsdagsmand havde for Die, at man ikke i den Henseende kunde have nogen Tvivl. Jeg tilstaaer, at det forekommer mig besynderligt, pludselig at faste det Spørgsmaal, hvortil her utvivlsomt stgedes, ind under denne Forhandling, som jo ikke har Noget dermed at gjøre, ligesom det ogsaa forekommer mig, at man dog maa have en ganske besynderlig Opfattelse af Forholdet mellem Theatret og Staten, dersom man, selv om der virkelig fra Theatrets Side ganske ubegrundet var reist Indsigelse mod Opsørelsen af en vis Art Skuespil, vilde være saa grusom at straffe ind med et, jeg kan gjerne sige, saa draconisk Straffesystem, som det: at Døden var den eneste Straf derfor. Jeg er ingenlunde nogen Ven af Laugsindskrænkninger, jeg troer tvertimod, at der i den Henseende kan og bør gøres Alt, for at man kan blive frigjort deraf, men jeg har dog ikke kunnet finde, at man — uagtet det kan være,